Četvrtak, 03.12.2015.g.

Jučer sam teško "pao". Učinio sam teški grijeh. Kušnja, s kojom se

zadnjih godina najteže borim, odjednom je postala toliko jaka da

jednostavno nisam izdržao.

Trajala je "borba" i nisam se odmah predao. A onda ipak, kao da se

odjednom "svezala" sva moja snaga i volja, svjesno sam učinio taj grijeh.

Ili polusvjesno. Ne znam ni sam.

SAMO U MALOM DJELIĆU MOJE SVIJESTI MI SE

ODJEDNOM POJAVILO RAZMIŠLJANJE DA TAKO IZGLEDA

ODLAZAK JEDNE DUŠE U PAKAO. KADA ONA SAMA

ODABIRE PROPAST. SVJESNA JE POSLJEDICA ALI

ODBIJANJE GOSPODINA BOGA KROZ CIJELI NJEZIN ŽIVOT

JU JEDNOSTAVNO DOVEDE DO ODLUKE DA GA NI NA

ONOM OSOBNOM SUDU, NAKON SVOJE OVOZEMALJSKE

SMRTI, NEĆE PRIHVATITI.

ODABRAT ĆE VJEČNU PROPAST ...

Borio sam se do zadnjega. Strašno je sada to gledati unatrag. Kakvu

čovjek vodi borbu sa zlim ili nekim njegovim demonom.

Od sve te borbe jedino mi je poslije bilo drago što sam ipak nekako

osjećao DA SAM DAO SVE OD SEBE.

DA SAM DAO SVE ŠTO SAM MOGAO. BORIO SE DO KRAJA.

TO ŠTO SAM "PAO" SAMO MI JE JOŠ JEDNOM POKAZALO

KOLIKO SAM ZAPRAVO SLAB I NEMOĆAN BEZ GOSPODINA

BOGA U BORBI SA ZLIM I NJEGOVIM ZLIM DUHOVIMA.

Možda sam zadnjih dana postao malo ohol, jer sam s dosta ljudi

kontaktirao kojima sam svjedočio što mi Gospodin lijepoga čini u životu i

kako da se oni nose sa svojim kušnjama. I kroz sve to valjda dobio neku

sigurnost da se meni takve teškoće više ne mogu dogoditi.

O, kako smo mi ljudi slabi i nemoćni bez Gospodina!

Kako bilo da bilo, Gospodin nije dao zlome da me "zgazi" do kraja.

Taman toliko da učinim grijeh protiv kojeg se zadnjih godina borim i za

kojeg sam nekako mislio da sam konačno pobijedio.

Jer, NAKON UČINENJENOG GRIJEHA, OSJETIO SAM DUBOKO

KAJANJE …

JAD, JAD, JAD … OSJEĆAJ NIŠTAVOSTI …

Navečer nisam imao snage ni hrabrosti da se molim Gospodinu u

večernjim molitvama.

NISAM SE OSJEĆAO NI MALO DOSTOJAN DA MU SE MOLIM.

NAJRADIJE BI U ZEMLJU PROPAO …

Ipak uputio sam mu molitve svojim riječima. Dao mu zahvalu … Nisam

mogao više …

KAKO ME BILO SRAM …

Čak sam razmišljao da ujutro ne idem na "zornicu" dok ne dođem k sebi.

Znam da me to zli još uvijek "bombardirao" …

Ali, odlučio sam da moram ići na misu. MORAM!

To mi je jedina snaga.

Doći ću sat vremena prije i samo razmišljati o grijehu kojeg sam učinio. I

o svemu drugome što će mi doći u misli.

Neću moliti one redovne molitve. NISAM DOSTOJAN, NIJE MI ČISTO

SRCE. NI MISLI.

O, KAKO SAM SE OSJEĆAO UPRLJANO! DUŠA MI JE BILA

PRLJAVA …

S tim mislima sam onako sklupčan zaspao.

Ujutro sam se digao i požurio u crkvu. Nisam molio nikakve molitve.

Samo sam htio čim prije doći u crkvu, sjesti negdje u kut, zatvoriti oči,

sklopiti ruke i šutjeti.

PREDATI SEBE, TAKVOG KAKVIM SAM SE OSJEĆAO, GOSPODINU

ISUSU!

Nadao sam se da će možda biti ispovijed. Nije je bilo nekoliko dana. O

kako sam trebao ispovijed!

Odlučio sam da nikako neću ići na pričest pa makar me i Gospodin Isus

pozvao. O ne, tako sam se osjećao uprljano i nedostojno!

I došao je svećenik za ispovijed. I ja sam sav sretan požurio da se

ispovjedim. Ali je svećenik rekao da je to samo za članice molitvene

zajednice KRVI KRISTOVE, koje su danas na blagdan svetog Franje

Ksaverskog mogle dobiti potpuni oprost ako se ispovijed, pričeste i izmole

molitve.

Ipak sam sa svima molio Krunicu. Počela je i misa.

I NEKAKO SAM POČEO OSJEĆATI DA SE NEŠTO POSEBNO

DOGAĐA U MOJEM SRCU, MOJOJ DUŠI.

Bilo je čitanje o tome kako vjetar i valovi ruše kuću koja je izgrađena na

temeljima od pijeska a ona koja je izgrađena na čvrstoj stijeni izdržava

sve napade i ostaje čvrsto stajati.

Razmišljao sam. Da li sam ja "kuća na stijeni" ili "kuća na pijesku"? I ipak

nekako shvatio i prihvatio da je moja vjera ipak izgrađena "na stijeni".

Dolaze vjetrovi i oluje grijeha i napasti, zli i njegovi zli duhovi udaraju

često i jako, učine ponekad neku malu štetu, ALI MOJA VJERA

OSTAJE.

GOSPODIN MI JE I DALJE DUBOKO U SRCU. ČVRSTO I

POSTOJANO. Inače ne bi osjećao toliko kajanje za učinjeni grijeh niti se

osjećao tako uprljano.

ALI, TO NIJE MOJA ZASLUGA. TO JE DAR KOJI SAM DOBIO

OD GOSPODINA. DAR VJERE. MORAM GA ČUVATI …

Ta razmišljanja o misnom čitanju počela su me nekako "dizati" iz tog

mojeg jada …

Na pričest nisam išao. Mada sam osjetio u sebi neki prekrasni mir koji mi

je "govorio" da JE GOSPODIN ISUS PRIMIO MOJE ISKRENO

KAJANJE, DA POZNAJE MOJE SRCE I DA MI JE OPROSTIO.

ALI JA SAM ČVRSTO ODLUČIO DA BEZ SVEĆENIKOVOG

ODRJEŠENJA NEĆU PRIMITI PRIČEST.

I odlučio sam da ću se odmah poslije mise, i kada odvezem suprugu na

posao, odvesti u susjedni grad gdje znam da svako jutro ima ispovijed

prije mise. Tamo ću sve ponovno predati Gospodinu, odbiti odrješenje od

svojih grijeha po svetim svećenikovim rukama i primiti ŽIVOGA

GOSPODINA BOGA U HOSTIJI.

Krenula je pričest i ja sam samo sjetno, a opet radosno, gledao ŽIVOGA

GOSPODIN ISUSA U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU, u

SVETOHRANIŠTU koje je ostalo otvoreno nakon što je svećenik uzeo

hostije za pričest.

Bila je neka pričesna pjesma i ja sam samo gledao ŽIVOGA

GOSPODINA ISUSA i pjevao. Po licu su mi tekle suze …

Svećenik je onda došao i nedaleko od mene i tamo dijelio hostije. A naš

dragi župni zbor zapjevao je drugu pričesnu pjesmu. Kada sam čuo prve

zvuke melodije, a onda i riječi, suze su mi samo nastavile teći. Pjesma s

kojom sam se "oprostio" od dragog fra Zvjezdana Linića, od ovog

zemaljskog života.

Pjesma koja je upravo sada došla kada ja nisam mogao primiti hostiju,

ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA.

Pjesma koja je u tim trenucima trebala samo meni.

O ISUSE, O MOJ SPASITELJU.

Brzo sam potražio s očima svećenika i čekao kada je digao hostiju i dao je

nekoj dragoj osobi.

POGLEDAO SAM JU, ZATVORIO OČI, I SA NAŠIM DRAGIM

ŽUPNIM ZBOROM NASTAVIO PJEVATI SVOJEM DRAGOM

GOSPODINU KOJI JE SAMO ZA MENE BIO TADA TU, U TOJ

PJESMI.

O, Isuse, o moj Spasitelju, ispuni mi srca vruću želju.

Pogledaj me iz Hostije svete, da mi misli za tobom polete.

Riječ ljubavi milo mi prozbori, srce svoje srcu mi otvori.

Da ugledam Srca tvoga plamen, da te ljubim u sve vijeke.

Amen.

Kada sam pjevao riječi "pogledaj me Hostije svete" srce mi je

tako zaigralo!

I U TOME TRENUTKU SAM DOBIO OSJEĆAJ DA JE GOSPODIN

ISUS NA TAJ NAČIN UVIJEK SA SVIMA ONIMA KOJI GA, ZBOG

NEDOSTOJNOSTI, KAO SADA JA, NE MOGU PRIMITI KAO

HOSTIJU.

ALI, MOGU GA PRIMITI U SRCE, AKO IM JE ČISTO U

SVEMU ŠTO ČINE U ŽIVOTU, TRUDEĆI SE VRŠITI SVETU

BOŽJU VOLJU ZA ŽIVOTE KOJI SU IM TAKVI ODREĐENI. I

KADA SE OSJEĆAJU NEDOSTOJNIM PRIMITI ŽIVOGA

GOSPODINA ISUSA FIZIČKI, U HOSTIJI.

ALI, AKO SU TAKO PONIZNI, TADA IM ON ULAZI U SRCE.

A SAMO TO JE BITNO.

IMATI GOSPODINA ISUSA U SRCU.

KAKO SAM BIO RADOSTAN!

GOSPODIN ISUS ME VOLI!

NJEMU TREBA SAMO MOJE KAJANJE I PONIZNOST! SAMO

TO ...

Poslije mise odvezao sam se u onaj drugi grad, ispovjedio se.

PRVI PUT SAM U ISPOVIJEDI OSJETIO KOLIKO JE VAŽAN

SVEĆENIK I NJEGOVE POSVEĆENE RUKE.

A NA KRAJU ISPOVIJEDI, JA SAM MOLIO MOLITVU POKAJANJA

A TAJ MALI, STARI SVEĆENIK JE PODIGAO RUKE I POČEO

GOVORITI:

"JA TE ODRJEŠUJEM OD GRIJEHA TVOJIH ..."

TE RIJEČI SAM PUNO PUTA ČUO NA ISPOVIJEDIMA NA KOJIMA

SAM BIO. ALI SADA SAM DOBIO NEKI POSEBNI OSJEĆAJ DA SU

TE SVEĆENIKOVE RUKE IZMEĐU MENE I GOSPODINA BOGA.

I ČUPAJU IZ MENE MOJE GRIJEHE …

KOJU SAM SNAGU OSJETIO U TIM RIJEČIMA I U TIM

POSVEĆENIM RUKAMA!

BIO SAM SAMO JA, MOJI GRIJESI I TE DRAGE, POSVEĆENE

SVEĆENIKOVE RUKE KOJE SU ME ODRJEŠILE MOJIH GRIJEHA.

"JA TE ODRJEŠUJEM OD GRIJEHA

TVOJIH …"

KOJE LI SNAGE U TOM ČINU!

ISUSE MOJ LJUBLJENI, KAKO SI ME

UČINIO RADOSNIM!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA!